

BİRSEN EKİM ÖZEN

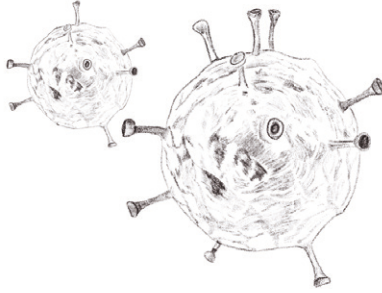
BİLİBOLYA

Çizer:
A. Gülfem Özer

İlk Genç
T
timas

KENDİ MİNİCİK ETKİSİ ACAYİP BİR ŞEY

Hayatının hem en güzel hem de en kötü yılıydı. Geçirdiği hem en başarılı hem de en beter okul dönemiydi. Canı öyle sıkılmıştı ki ders çalışmaktan başka eğlence bulamamıştı. Başka bir şekilde söyleyeyim, ders çalışmak, hayatının en eğlenceli aktivitesine dönüşmüştü.

Evet, ne düşündüğünüzü biliyorum. Sıralamada çok aşağılarda durması gereken bir şeyin en başa oturması tuhaftı ama zaten tüm yaşananların nedeni olan daha tuhaf bir sorun vardı ortada.

Bu inanılmaz sorunun doğurduğu sonuçlardan birisi, İskender'in kendisine emir veren insanlardan hoşlanmadığını keşfetmesiydi. "O zaman emir vermeye bayılan zorba insanlardan uzaklaşsın." diyebilirsiniz. Uzaklaşabilse iyi olurdu ama o insanla aynı evde yaşıyorsanız bu çok zor bir şeydi işte.

Benim korumamdaki bir insan yavrusunun bu kadar dertli olmasına tabii ki üzülüyordum ama doğrudan omzuna dokunup "Bak evlat, her sinirlendiğine kafanı takarsan hayat çekilmez olur." deme yetkim yoktu. Zaten bunları babası ona söylemişti ama hiçbir işe yaramamıştı.

Aslında doktor bir anne babanın çocuğu olmak, daha baştan berbat bir şeydi ona göre. Herkes İskender'in de en az annesi ya da babası kadar başarılı olmasını bekliyordu. Oysa süttten dondurma da yapılır kefir de. Yani anne babanızla aynı özden gelseniz de çok farklı insanlara dönüşebilirsiniz. Üstelik dünyaya milletin beklentilerini karşılamak için gelmezsiniz. İskender de çok çalışmayı değil; gezmeyi, eğlenmeyi, macera kitapları okumayı, arkadaşlarıyla dışarıda buluşmayı seviyordu.

Oysa annesi ve babası sürekli çalışıyorlardı. Hatta işten geldiklerinde bile kendi aralarında iş hakkında konuşuyorlar, araştırmalar yapıyorlardı. İskender'in

hissettiği kadarıyla çok da mutluydular. Ama ufak bir sorun vardı: Herkes, İskender'den anne ve babası gibi olmasını bekliyordu. Okuma yazmayı öğrenmeden birkaç yıl önce başlayan "Büyüyünce ne olacaksın bakalım?" sorularına ilk verdiği yanıt olan astronot olacağını söylediğinde aldığı cevap yüz buruşmasından ibaret olurdu. Bu soruya yanıtı artık oyun yazılımcısıydı ancak karşılığında gördüğü yüz ifadeleri değişmemişti. Hatta birkaç kendilerini tutamayıp "Ama annen, baban doktor..." bile demişlerdi. Çoğu doğrudan söylemese de o hissediyordu bu beklentiyi. Oysa İskender, onlar gibi yaşamak istemiyordu. Onlar gibi araştırmalar yapmak, zamanının çoğunu işine harcamak istemese bile tüm bunların sonunda elde edilen şeyi istiyordu. Herkes anne ve babasını nasıl zeki ve danışılacak insanlar olarak görüyorsa kendisini de öyle görsünler, istiyordu.

İyi ama araştırmadan, okumadan, dikkatini vermeden nasıl olacaktı bu iş? İskender, kestirme bir yol olarak bu sorununu da çözdü. Arkadaşları ne anlatsa şöyle bir dinliyor, sonra da olabilecek en kötü sonucu söylüyordu herkese.

"Robotlar sayesinde insanlar çok rahat edecek." dese biri, İskender hemen cevabı yapıştırıyordu.

"Sen öyle san! Ben bu konuda çok endişeliyim. Robotlar dünyayı ele geçirebilir."

Geçen hafta derse geç kalan bir arkadaşı, öğretmen-
den özür dilemişti. Öğretmen de hiç fark etmediğini,
rahat olmasını söylemişti.

Arkadaşının bu sözlere sevindiğini gören İskender,
hemen fısıldamıştı ona:

“Fark etmedim çünkü varlığınla yokluğun bir. Gel-
mesen de olurdu, demek istedi bence.”

Kısacası arkadaşlarının moralini bozmakta üzerine
yoktu İskender’in. Bunu yapmasının tek nedeni de
anne ve babası kadar akıllı görünmek, hiç kimsenin
düşünemediği tehlikeli sonuçları düşünerek “Ne akıllı-
sın!” övgüsünü kapıvermekti. “Ben hiç böyle düşünme-
miştim.” sözü de en çok duymak istedikleri arasındaydı.
Hiç kimsenin düşünmediklerini düşünüp gelebilecek
her tehlikeyi önceden düşünen birinden daha akıllısı
olabilir miydi bu dünyada?

Yaklaşık bir yıldır, şöyle, insanların gözlerinin içine
baka baka, keyifle onları ürkütecek şeyler söylememişti.
Ekrandan bir şeyler diyordu yine ama yüz yüze konu-
şmanın verdiği tat yoktu bunda da. Hem zaten ondan
daha kötü şeyler söyleyenler doldurmuştu ekranları.
İskender, kendisinin bazı yetişkinler kadar felaket tel-
lalı olmayı başaramadığını anlamıştı.

Evet! Ne demiştim, bunların hiçbirini bir yıl boyunca yapamadı. İşte, hep o tuhaf sorun yüzünden. Hani o sorunun çok büyük olduğunu söylemiştim ya, işte ona neden olan şey ise çok ama çok küçüktü. Gerçek hayat böyledir işte, ironik olabiliyor. Gözle görülemeyecek kadar küçük olan bu neden, koskoca dünyayı ele geçirmişti. İnsanlar, böyle bir felaketin başlarına ilk kez geldiğini düşünüyorlardı. Oysa geçmişte dünyayı bu küçük tehlikelerden birkaçı sırayla ele geçirmişti zaten. Dünyalılar, bunları hatırlatacak ciddi tarih kitaplarını değil, kimin yazdığı belirsiz tweetleri okumayı tercih ediyorlardı. Bu yüzden bu küçük tehlike ya da onların verdiği adla “virüs” yüzünden evlerine kapandıklarında dünyanın sonu geldi sandılar.

Kimi bu virüsün yalan olduğunu söyledi kimi uzaydan geldiğini kimi ise yapay olduğunu... Ama bunları kalabalıklar içinde değil, ellerinden düşürmedikleri o minik ekranlı aletin önünde söylediler. Milyarlarca insanın bazısı ona bazısı şuna inandı ama gerçek açıktı: İnsanların diğer insanlarla çok içli dışlı olmaması gerekiyordu. Çünkü bu minik virüsün kimde olduğu belli değildi ve virüs, yeni bir insan fark eder etmez hop, ona atlıyordu. Kendisinde virüs olmadığını düşünen milyonlarca insan, taşıdığı virüsü milyonlarca başka insana bulaştırdı ve hastaneler nefes alamayanlarla doldu taşıtı.

Hastaneler dolunca İskenderin annesi ile babası işten çıkamaz oldular. İskender evde yalnız kalmasın diye yanına babaannesi ya da anneannesi gelirdi ama virüs yüzünden onlar da evlerinden çıkamıyorlardı. Bunun üzerine eve Türkçesi pek dertli bir yardımcı geldi. Kendisine yapılan testler sonrasında virüs taşımadığına karar verildi ve İskender'in boğulmasına neden olan saatler böylece başlamış oldu.

Çocuk eğitimi okumuş olan bu muhterem insan, ne yazık ki çocuk ruhuyla ilgili hiçbir şey bilmiyordu. Hatta çocukların bir tür makine olduklarını düşünüyordu bence. İskender'in ne zaman ne yiyeceğine, ne zaman yatacağına, ne kadar çalışacağına hatta ne izleyeceğine bile bu kişi karar verince İskender yavaş yavaş hayatta zevk aldığı şeyleri yapamaz oldu. Sonunda ders çalışmak, elinde kalan tek seçeneğe dönüştü.

Virüs yüzünden evden dışarı çıkamayan ve en az virüs kadar can sıkıcı olan Hayat isimli yardımcının kontrolünde yaşayan İskender, kendisini patlayacakmış gibi hissettiği yeni bir sabaha kalkarken muhteşem bir karnesi olduğu için sevinmeli mi yoksa böyle bir zaman diliminde doğduğu için üzülmeli mi, bilemediğini düşünüyordu.

İşte, onu atlı adamın salyalarına doğru götüren olaylar zinciri de o sabah başladı. İskender, portakal suyu

içmek yerine ıspanak ve salatalık suyu içmesi gerektiğini söyleyen Hayat Hanım'ın, içi bulanık bir sıvıyla dolu bardağı burnuna dayanmasına itiraz etti. Hayat, bu tavır karşısında her zamanki cümlesini kurdu:

“Senin kadar kötü bir çocuk görmedim. Kafan hiç çalışmıyor. Kendin için neyin iyi, neyin kötü olduğunu anlayamıyorsun!”

Bu sözler, İskender'in en hassas olduğu yönüyle ilgiliydi. En az annesi ve babası kadar akıllı olmak istiyordu. Olamama ihtimali ise onu endişeye boğuyordu. Ha-